

Чудова ніч

Михайло Старицький

Чудова ніч, блискочуть зорі,
З-за гаю спів несе луна...
А із колишнього, мов з моря,
Знайома мрія вирина
Й витає знову надо мною...
Мій крине, скроплений росою!
З тобою ледве ми зійшлись
На ту хвилину – й розійшлись
До віку вічного, до суду;
Але твій образ дорогий,
Мов промінь сонячний, благий
Зігнав з очей моїх полуду
І хоч на хвилю освітив
Сумноту хмурих моїх днів.
Де ти тепер, в якому краю?
Чи так же очі чарівні
Коханням, силою сіяють?
Чи, може, літа ледяні
Вогонь і вроду погасили,
Тебе постарили, зв'ялили
І навіть в душу аж саму
Уже навіяли зиму?
Ні, ні! Пробач ти, квіте красний,
За слово марне та старе!
В твоїй душі, глибокій, ясній,
Вогонь не згасне, не замре,
Бо все, що в ній було святого,
Було не з голосу чужого,
А перемучене, своє...
Не словом – ділом ти стояла
За край, за брата у ярмі...
Тепер сама, либонь, в тю
Ти лиха тяжкого дізнала.
Але безстрашно, до кінця
Ти донесеш свого вінця.